

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 136 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 90:

Forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri, realkreditlov og lov nr. 138 af 7. marts 1990 om ændring af forskellige lovbestemmelser. (Kvoter for 1991. Ændret finansiering af byggeskader m.v. Ændrede regler om vedtægterne for Boligselskabernes Landsbyggefond. Begrænsning af driftsudgifterne. Uddelegering til kommunerne af behandlingen af den enkelte støtte-sag m.v.).

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 24/1 91. Første behandling 6/2 91.
Betænkning 2/4 91. Anden behandling 4/4 91).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges med 69 stemmer (KF, V, FP, CD, RV
og KRF) mod 67 (S og SF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 48:

Forslag til lov om ændring af realkreditlov. (Adgang til at yde lån ved institutskifte, intern revision m.v.).

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 10/1 91. Første behandling 23/1
91. Betænkning 4/4 91).

Der var stillet 9 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Det forslag, som vi har liggende foran os, lovforslag nr. L 48, var oprindeligt bare en lille krølle, som skulle følge med forslaget fra skatteministeren om at give ret til at skifte kreditforening uden stempelafgift. Men der er jo uægtelig sket ting og sager inden for realkreditten, og det er baggrunden for, at man til dette forslag har ønsket at stille nogle ændringsforslag, således at man i realkreditloven får slået fast, hvordan institutterne skal gebærde sig.

Ændringsforslag nr. 1 af boligministeren indeholder egentlig kun en ny affattelse af titlen. Jeg synes ærlig talt, det er pauvert, at det er regeringens eneste bidrag til at sørge for, at reglerne på realkreditområdet bliver skærpet. Det er særlig pauvert, når man tager i betragtning, hvilke indgreb det i august måned endelig lykkedes at få regeringen til at overveje. Jeg husker meget tydeligt statsministerens pressemeddelelse fra den 3. august, hvori statsministeren sagde, at regeringen ville overveje ændringer i realkreditloven, som skulle sikre lånerne større indflydelse, større medbestemmelsesret.

Ingen af de punkter har regeringen villet leve op til ved de ændringsforslag, der er stillet . . .

Formanden:

Jeg skal røbe, at der foregår en forhandling i øjeblikket, og jeg beder om, at den kan gennemføres i rimelig ro i salen.

[Kirsten Jacobsen]

Kirsten Jacobsen (FP):

... og det er altså grunden til, at nogle andre i Boligudvalget nu har set sig nødsaget til at stille forslag, som skal sikre, at der bliver ordnede forhold.

Der har været stor debat om den offentlige repræsentant i kreditforeningens bestyrelse. Boligudvalget har tigget og bedt ministeren om at fastsætte regler for, hvilken opgave denne repræsentant skal have. Jeg synes, det er højst mærkeligt, at et politisk flertal i Folketinget har placeret offentlige repræsentanter i bestyrelsen, men at man nu falder på halen for hinanden for at præcisere, at de ingen særlige opgaver har. Jeg må stille mig det spørgsmål, hvorfor i alverdens riger og lande de skal være der, hvis de ikke har nogen særlige opgaver.

Det er begrundelsen for, at Fremskridtspartiet har stillet ændringsforslag nr. 2, som simpelt hen går ud på, at den plads, som i øjeblikket besættes af boligministeren, i fremtiden skal overlades til lånerne.

I ændringsforslag nr. 3, som er stillet af SF, gør man det modsatte, og det kan jo skyldes, at SF er mere glad for offentlige repræsentanter, end Fremskridtspartiet er. Men det er dog logisk som i ændringsforslaget fra SF at sige, at hvis man vil have offentlige repræsentanter i et realkreditinstituts bestyrelse, så er det en selvfølge, at de må fungere som opsendere af nødraketter, når det viser sig, at bestyrelsen foretager sig ting, som er direkte ulovlige. Vi ved alle herinde, at det er sket, men selv dette ændringsforslag om, at de bare skulle sende en nødraket op, når noget notorisk var galt, har regeringen ikke villet støtte.

Når Fremskridtspartiets ændringsforslag om, at den offentlige repræsentant udgår, formentlig bliver stemt ned, vil Fremskridtspartiet støtte SF's ændringsforslag for dog i det mindste, når de offentlige repræsentanter skal være der, at give dem nogle beføjelser, således at de gør lidt andet end bare at modtage et honorar på 80.000 kr. pr. år.

Ændringsforslag nr. 4 er stillet af SF og tiltrådt af Fremskridtspartiet og Det Radikale Venstre, og jeg synes, at det er rimeligt. Bortset fra, at jeg ikke synes, at de almennyttige boligselskaber skal have statstilskud, synes jeg, at de på alle andre områder skal behandles lige så vel som alle andre i samfundet, og hvis alle andre kan skifte realkreditinstitut, bør de almennytti-

ge selskaber naturligvis også kunne det. Men selv det forslag har regeringen ingen velvilje over for.

Ændringsforslag nr. 5, som er stillet af SF og Fremskridtspartiet, går ud på, at hvis et realkreditinstitut, som er en forening, ønsker at omdanne sig selv til et aktieselskab, skal en så vidtgående ændring ikke kunne foretages, uden at man har spurgt medlemmerne. Ligeegyldigt om det gjaldt en fodboldforening eller en gymnastikforening, ville det være noget helt selvfølgeligt, men i en stor finansiel institution som et realkreditinstitut, som i dag har ret til bare at udskrive regningerne til sine lånere, sine medlemmer, vil man, hvis man skal ud i endnu mere risikofyldte ting, end man allerede er ude i, ikke engang høre, hvad lånerne siger.

Det kan jo undre enhver, at Socialdemokraterne, som, når det gælder overenskomster og lignende er meget vilde efter at få ting til urafstemning, ikke kan støtte, at et forslag af så vidtgående karakter som en ændring af hele fundamentet for et realkreditinstitut kommer til urafstemning.

Formanden:

Jeg tror, jeg blev misforstået for et øjeblik siden. Jeg sagde, at der foregår en forhandling; jeg sagde ikke, at der foregår forhandlinger rundt om i salen. Der foregår en forhandling her fra talerstolen, og jeg vil bede om, at man stiller andre forhandlinger i bero eller flytter dem andre steder hen.

Kirsten Jacobsen (FP):

Fremskridtspartiets og SF's ændringsforslag går ud på, at en urafstemning skal kunne ske, og at man bare skal have almindeligt flertal.

Det Radikale Venstre går videre og forlanger, at mindst 30 pct. af samtlige låntagere har stemt imod forslaget, men efter at vi har set, hvor pauvert demokratiet har fungeret i disse institutter, og hvor svært det har været at vække lånerne, fordi de ikke er vant til at blive spurgt, er vi bekymrede for at kræve så meget. Men bliver ændringsforslaget under nr. 5 stemt ned, vil Fremskridtspartiet stemme for ændringsforslag nr. 6 stillet af Det Radikale Venstre.

Ændringsforslag nr. 7 burde simpelt hen kunne samle hele denne sal. Det går i al sin enkelhed ud på, at hvis Finanstilsynet, som er tilsynsmyndigheden for institutterne, har konsta-

[Kirsten Jacobsen]

teret – og jeg understreger konstateret – at et institut har begået noget ulovligt – og det gælder oven i købet ikke engang noget uvæsentligt, men en væsentlig overskridelse af lovens udmålingsgrænser – så skal man foretage politianmeldelse. I øjeblikket foregår dette efter en eller anden administrativ praksis, men dels kan vi jo skifte boligminister, og dels kan man også få en ny direktør i Finanstilsynet, så Fremskridtspartiet mener, det bør præciseres i lovteksten.

Det sidste ændringsforslag, Fremskridtspartiet har stillet, er en skærpelse af straffebestemmelserne. Når vi går så langt som til at kræve fængsel i op til 2 år, er det et udtryk for, at vi ønsker at give domstolene, som nu skal til at behandle noget sådant for første gang, et vink om, at Folketinget faktisk tager disse grove overtrædelser af realkreditloven alvorligt.

Jeg kan høre på debatten her, at det er der ingen af medlemmerne der gør, men vi i Fremskridtspartiet mener i hvert fald, at så konsekvente overtrædelser af realkreditloven som dem, der har fundet sted med de kæmpetab til følge, må få konsekvenser for dem, som har foretaget disse lovovertrædelser. Og så vil jeg da bare minde om, at disse straffebestemmelser jo ikke kommer til at ramme nogen, såfremt man overholder loven.

Det sidste ændringsforslag, af boligministeren, er en logisk konsekvens af det første, og det kan vi også tiltræde.

Jørn Pedersen (S):

Socialdemokratiet indstiller forslaget til vedtagelse med de af boligministeren stillede ændringsforslag.

Vi er tilfredse med, at boligministeren har givet tilsagn om at overveje de offentlige repræsentanters opgaver i en række virksomheders bestyrelser. Vi ønsker at få belyst en tilføjelse til den generelle instruks, hvorefter den offentlige repræsentant skal meddele det til den myndighed, der har udpeget vedkommende, såfremt der i bestyrelsen har været rejst tvivl om en beslutnings lovlighed.

I Socialdemokratiet forudsætter vi, at ministeren fastsætter regler om intern revision på en sådan måde, at driftsudgifterne bliver de mindst mulige af hensyn til de låntagere, der jo til syvende og sidst skal betale. Vi håber ligeledes, at Finanstilsynet får en sådan ressource-

mæssig dækning, at det bliver i stand til at varetage den tilsynsopgave, der er pålagt tilsynet. Vi forventer også, at den interne revision opbygges på en sådan måde, at ledelsens ansvar ikke forflygtiges. Det er ret afgørende for os. Socialdemokratiet vil gerne pege på den mulighed, at tilsynet med værdiansættelserne kan foretages af Finanstilsynet, eventuelt gennem anvendelse af ad hoc-tilknyttede lokale vurderingsfolk.

De af Fremskridtspartiet, SF og Det Radikale Venstre stillede ændringsforslag vil vi i Socialdemokratiet stemme imod. Vi er bekendt med, at man rundt omkring i realkreditinstitutterne er på vej med visse ændringer i mere demokratisk retning. Det er en udvikling, vi også ønsker fremmet, og vi ved, at den udvikling allerede er i gang.

Omkring strafferammerne, som fru Kirsten Jacobsen var inde på, er det jo sådan, at nogle sager i øjeblikket er anmeldt til politiet, og man forventer, at de kommer til domstolenes afgørelse omkring november d.å. Vi synes i Socialdemokratiet, at det er rigtigst at afvente, hvilke domme der vil komme ud af det, før vi vil være med til at udvide strafferammerne.

Omkring urafstemningstanken var fru Kirsten Jacobsen jo meget optaget af, at der i fagbevægelsen er en lang tradition for, at man håndterer visse ting over urafstemninger, men vi synes, det er yderst rimeligt, at realkreditinstitutterne, der er på vej med visse ændringer, i første omgang får lov til at fremsætte deres ændringsforslag, og så må vi efterfølgende se, om vi føler, at de dækker. Men indtil vi har set dem, går vi ikke ind for urafstemning, som det er foreslået af nogle.

Holger K. Nielsen (SF):

Et af de centrale spørgsmål i debatten om realkredit har jo været mulighederne for, at der kan foretages urafstemning, før foreningerne omdannes til aktieselskaber.

Det er et krav, vi har lagt megen vægt på i den forening, der hedder Demokratisk Realkredit, men også i den debat, der har været om realkredit i offentligheden, fordi der med omdannelsen til aktieselskab bliver tale om en ganske kraftig og omfattende ændring af den måde, kreditforeningerne har fungeret på – ændringer, som betyder, at kreditforeningernes hele karakter ændres – og vi finder det rimeligt, at foreningens medlemmer får en mulighed for at tage stilling til det ved en urafstemning.

[Holger K. Nielsen]

Man kan så diskutere, om det ikke bør være noget, der besluttet af kreditforeningerne selv, og svaret er: Jo, naturligvis bør det det, men vi ved, at demokratiet ikke har alt for gode kår i kreditforeningerne. Vi er jo nogle stykker her, der var med til generalforsamlingen i Kreditforeningen Danmark og så, hvordan demokratiet eller rettere sagt »demokrati« a la Østeuropa fungerede dér, og vi har ikke særlig megen tillid til, at man kan finde ud af det selv, og mener bestemt, at det er relevant, at Folketinget tager stilling til det.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at det jo ikke bare er en tanke, som SF og Fremskridtspartiet har udtænkt. Det er tanker, som også andre er inde på. Jeg kan henvise til en artikel i dag i Politiken af tidligere overvismand, professor Christen Sørensen, der vistnok er en god socialdemokrat, og som også lægger megen vægt på, at man får denne mulighed, ud fra den grundlæggende demokratiske opfattelse, at ved så store ændringer i hele virkemåden for kreditforeningerne er det rigtigt og rimeligt, at det lægges ud til en urafstemning blandt medlemmerne.

Der har vi i dag to ændringsforslag: dels et fra SF og Fremskridtspartiet, som kan siges at være et rent forslag vedrørende urafstemning, og dels et radikalt forslag, som går i nogenlunde samme retning, men som har strammere betingelser for, at en vedtagelse om omdannelse til aktieselskab kan forkastes. Jeg vil selvfølgelig anbefale forslaget fra SF og Fremskridtspartiet, men jeg skal meddele, at såfremt dette ændringsforslag forkastes, vil vi stemme for det radikale ændringsforslag.

Det er positivt, at De Radikale har taget debatten til sig og formuleret dette ændringsforslag. Jeg synes, at Socialdemokraterne burde tænke sig lidt om og også gå ind på denne tankegang.

Jeg håber også, at Socialdemokraterne vil kunne støtte ændringsforslag nr. 4, stillet af SF og tiltrådt af Fremskridtspartiet og Det Radikale Venstre, hvor også de almennyttige boligselskaber får lov til at få mulighed for at skifte realkreditinstitut.

Vi har fået et svar fra Boligministeriet, som siger, at de almennyttige boligselskaber ikke har nogen fordel af det. Det er en typisk Østeuropa-centralistisk tankegang, der gør sig gældende i dette svar fra den liberale boligmini-

ster. Det er noget med, at det er regeringen, der skal bestemme, hvad der er i deres interesse. Jeg vil godt spørge boligministeren konkret – jeg ved ikke, om han hører på mig, men han er vel et sted i salen – om det ikke er udtryk for en god liberal tankegang, at alle – også de almennyttige boligselskaber – får en valgmulighed i forhold til kreditforeningen, sådan at hvis de af en eller anden grund er utilfredse med Kreditforeningen Danmark, kan de skifte til Nykredit eller BRF, eller hvem de nu måtte skifte til. Er det ikke udtryk for en god liberal tankegang, at de får denne mulighed?

Vi synes det faktisk, også selv om man kan sige, at de med hensyn til bidrag ikke stilles anderledes, fordi det fastsættes af Boligministeriet. Der kan jo være andre ting, de kan være utilfredse med, f.eks. den måde, realkreditinstituttet fungerer på, eller de kan være utilfredse med den service, der er. Der kan være mange ting, der gør, at de godt vil skifte, og det skal da ikke være Folketingets eller statens anliggende at bestemme, om de skal have den mulighed. Den må vi da give disse almennyttige boligselskaber, på samme måde som man giver de almindelige boligejere muligheden.

Jeg fatter simpelt hen ikke, at regeringen ikke vil støtte det forslag. Jeg fatter heller ikke, at Socialdemokraterne, som jo ellers står som dem, der varetager interesserne for de almennyttige boligselskaber, ikke giver denne mulighed. Der er ikke tale om nogen tvang. Der er tale om, at man giver en valgmulighed for de almennyttige boligselskaber, som jeg synes man skal have med ind i dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er den socialdemokratiske ordfører, der får mig herop. Den socialdemokratiske ordfører sagde, at man fra Socialdemokratiets side mente, at det var rimeligt at afvente den debat, der allerede er i gang i realkreditinstitutterne i øjeblikket, hvor man er i fuld gang med at lave demokratiseringsprocesser.

Jeg vil gerne lige gøre den socialdemokratiske ordfører opmærksom på, at når det drejer sig om Nykredit, er sagen af højeste prioritet og hastende. Allerede den 18. april ville man, hvis man havde fået magt, som man havde agt, have omdannet Nykredit til aktieselskab, 12 dage før et nyt styrelsesråd skulle tiltræde.

[Kirsten Jacobsen]

Nu tiltræder det nye styrelsesråd den 1. maj, og hvis man opnår 75 stemmer i det nye styrelsesråd, vil Nykredit blive omdannet til aktieselskab med de fusioner med Unibank osv. osv., som man har planer om. Hvis man vil forhindre det og vil give Nykredits lånere lejlighed til at blive hørt, så er det altså nu, man skal agere og ikke afvente.

Jeg tror, at når Socialdemokratiets ordfører sagde det på den måde, som han gjorde, så skyldes det formentlig, at man i Socialdemokratiet har den opfattelse, at realkreditinstitutterne er lig med KD. Hvis ændringsforslaget var gået ud på, at der skulle foretages urafstemning i alle andre institutter end KD, havde man sikkert også støttet det. Men sådan leger vi ikke, man er altså nødt til at tage det hele vejen rundt.

Og det kan ikke nytte noget at afvente en debat, for toget er på vej ud fra perronen lige nu.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Til den sidste bemærkning fra fru Kirsten Jacobsen vil jeg da gerne sige, at vi i Socialdemokratiet går ind for lighed for loven, uanset om realkreditinstituttet hedder det ene eller det andet.

Jeg vil også sige, at det er ret afgørende for fru Kirsten Jacobsens argumentation, at det, hun påstår ville være sket den 18. april, jo rent faktisk ikke er sket.

Dernæst vil jeg godt sige til hr. Holger K. Nielsen, der er lidt uforstående over for vores manglende tilslutning omkring indeksslån og boligforeninger, at det er sådan – i hvert tilfælde efter de beregninger, jeg har set – at der ikke er tale om mindre omkostninger for boligforeningerne ved at gå over til indeksslån, og det er sådan set af afgørende betydning for os.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen det sagde jeg da også, at bidragene er de samme; men det er ikke vores anliggende at bestemme, om de har nogen fordel af det eller ej. Hvis et almennyttigt boligselskab selv mener, at det har en fordel af at skifte, skal vi så ikke give det lov til det? Er det ikke centralistisk, østeuropæisk planlægning, at vi sidder her og siger til dem: Halløj, I må ikke skifte kre-

ditforening, for det har vi besluttet her i Folketinget? Hvis de nu af forskellige andre grunde end gebyrerne ønsker at skifte, skal de så ikke have lov til det? Det fatter jeg simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Baadgaard (S):

Til fru Kirsten Jacobsens bemærkning synes jeg det skal siges ved denne lejlighed, at fru Kirsten Jacobsens holdning er svær at genkende i forhold til det, hun har stemt for for godt et år siden.

Fru Kirsten Jacobsen har stemt for denne lov, der indeholder muligheden for, at kreditforeninger kan omdanne sig til aktieselskaber. På spørgsmålet, om ikke det kunne udvikle sig til, at det blev finansielle supermarkeder, svarede fru Kirsten Jacobsen på det tidspunkt, at det havde hun overhovedet ingen betænkeligheder over for.

I spørgsmålet om medlemmernes indflydelse foreslog Socialdemokratiet, at medlemmernes bestemmende indflydelse skulle fastholdes. Det stemte fru Kirsten Jacobsen imod på det tidspunkt. Og nu rejser hun land og rige rundt og fortæller om, hvor gerne hun vil sikre medlemmernes demokratiske rettigheder.

Det er for øvrigt også fru Kirsten Jacobsen, der har medvirket til gentagne gange at udvide kreditforeningernes muligheder for at operere i udlandet, og hun har overhovedet ikke udtrykt betænkeligheder i den anledning.

Fru Kirsten Jacobsen har for øvrigt også sagt her fra denne talerstol, hvad angår lånegrænser, at Fremskridtspartiet mener, at kreditforeningerne er bedre til at fastsætte lånegrænser, end vi er her i Folketinget.

Jeg synes, disse ting skal siges, når vi nu hører hele denne svada, både her i dag og i den foregående tid, fra fru Kirsten Jacobsens side. Jeg mener, det grænser til opportunistik, det grænser til hykleri, og jeg synes i hvert fald, at det kræver en forklaring her i salen på, hvad det er, der har gjort, at fru Kirsten Jacobsen fuldstændigt har ændret opfattelse af alt det, hun kunne gå ind for for godt et år siden, da vi vedtog realkreditloven.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Vel, selv om jeg i diverse kronikker hele som-

[Kirsten Jacobsen]

meren har prøvet på at forklare hr. Baadsgaard, hvordan det hænger sammen, så skal jeg gentage det igen.

For det første er der forskel på den ideelle situation, som Fremskridtspartiet gerne vil have på det finansielle marked – den er der intet flertal for i denne sal – og den faktiske situation. Det er nemlig sådan, at et flertal i denne sal, oven i købet et meget stort flertal, ønsker at have et reguleret realkreditmarked. ...

Fremskridtspartiet er naturligvis nødt til at forholde sig til det virkelige liv, og derfor må vi forholde os til det regulerede marked. I modsætning til Socialdemokratiet finder Fremskridtspartiet, at frihed går hånd i hånd med ansvar. Hvis kreditforeningerne gjorde op med lånerne og lånernes reservefonde, kunne de lave alle de finansielle supermarkeder, de ville, for deres egne penge. Så kunne de sågar konkurrere sig selv ihjel, og så kunne vi ophæve realkreditloven, men det er ønsketænkning. Men vil man have et reguleret realkreditmarked, som flertallet herinde vil, må man altså også have et marked, som man har kontrol over, og det er den kontrol, der har manglet. Hvis hr. Baadsgaard siger, at det, jeg siger, er hykleri, vil jeg til gengæld vove den påstand, at det, hr. Baadsgaard siger, skyldes, at man har dårlig samvittighed over, at Socialdemokratiet ligger under for KD og KD's ledelse.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Hr. Baadsgaards bemærkninger har vi jo hørt tidligere, og som tidligere skal jeg ikke blande mig i debatten mellem Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet, men det rammer ikke SF, vil jeg godt sige. Vi har stemt imod den nye realkreditlov, vi har hele tiden været imod den udvikling, vi ser på realkreditområdet i øjeblikket. Her er vi helt konsekvente. Jeg vil også sige til hr. Baadsgaard, at vi jo tit hører Socialdemokratiet snakke om, at man vil støtte demokratiseringsforslag inden for realkreditområdet, men jeg må ærlig talt spørge, om det efterhånden ikke bliver lidt for meget også for hr. Baadsgaard med denne efterhånden afgrundsdybe forskel, der er mellem snak og handling hos Socialdemokratiet. Sandheden er, hr. Baadsgaard, at på trods af jeres snak om demokrati i kreditforeningerne har I konsekvent vendt jer imod ethvert forslag i Folketinget,

som reelt kunne demokratisere kreditforeningerne. Det er sandheden, hr. Baadsgaard, og derfor er sandheden jo også, at Socialdemokratiet må have en frygtelig dårlig samvittighed. Jeg synes, at det er meget synd for Christen Sørensen, som er en god socialdemokrat, at han må opleve, at hans parti hele tiden på den ene side vil så meget og på den anden side, når det kommer til stykket, jo ikke vil noget som helst.

(Kort bemærkning).

Baadsgaard (S):

Jeg skal gerne medgive, at SF havde en anden holdning til realkreditloven. Derfor var mine bemærkninger heller ikke henvendt til SF. Jeg har aldeles ingen dårlig samvittighed, og jeg går ikke nogle specielle kreditforeningers ærinde. Jeg har den samme tilknytning til dem alle sammen, eller også har jeg en meget lille eller ingen tilknytning til dem. Det, vi går ind for i demokratisk henseende, er selvfølgelig, at vi får nogle decentrale afgørelser. Det er så det andet princip, SF er tilhænger af, og det skal man have lov til at mene at vi skal vedtage herinde.

Det, jeg ville sige, var til fru Kirsten Jacobsen, som siger, at vi må forholde os til det virkelige liv. Jamen i det virkelige liv, sådan som realkreditloven kom til at se ud, ville man alligevel ikke stemme for, at medlemmernes indflydelse kunne fastholdes. Det var det virkelige liv, og derfor nytter det ikke noget, at man siger, at vi stemte, som om det var et helt andet lovforslag, vi skulle have vedtaget. Det var det lovforslag, der indeholdt muligheden for omdannelse til aktieselskab. Alligevel vil fru Kirsten Jacobsen ikke være med til, at medlemmernes indflydelse skulle fastholdes, ifald dette skulle blive besluttet ude i de kompetente organer i kreditforeningerne. Det er det, jeg ikke forstår, lige så vel som jeg ikke forstår de andre steder, hvor fru Kirsten Jacobsen fuldstændigt har ændret opfattelse i forhold til det, der er det virkelige liv omkring realkreditloven.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Fru Kirsten Jacobsen for en kort bemærkning. Vi er nødt til at gå videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

[Kirsten Jacobsen]

Jeg skal prøve, formand, at gøre det så kort, som jeg kan.

Da vi her i Folketinget i oktober 1989 stemte for den nye realkreditlov, fandtes der intet medlem af dette Ting, som anede, hvor slemt det var. Selv jeg blev meget, meget overrasket, da det gik op for mig, hvor slemt det stod til i realkreditten.

Må jeg så godt sige til hr. Baadsgaard, at det mærkelige forlig mellem Socialdemokratiet og regeringen, som skulle sikre realkreditinstituttet den bestemmende indflydelse, jo var centralistisk, fordi det skulle sikre instituttet bestemmende indflydelse og ikke medlemmerne. Det, vi nu siger, er, at det er medlemmerne, der skal have den indflydelse, det er hverken KD's eller Nykredits ledelse eller andre. Men i Socialdemokratiet ville man sikre institutternes ledelse, og det svarer meget godt til det, jeg har sagt, og som jeg har bevist gennem min tale før: at Socialdemokratiet er meget mere optaget af, hvad ledelsen vil, end af, hvad medlemmerne vil.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi går videre i ordførerrækken.

Niels Helveg Petersen (RV):

Da mit partis boligpolitiske ordfører, hr. Jørgen Estrup, er forhindret i at være til stede, skal jeg i hans sted gøre nogle bemærkninger til lovforslaget og de stillede ændringsforslag.

Det Radikale Venstre kan anbefale lovforslaget til vedtagelse med det af mindretallet, Det Radikale Venstre, stillede ændringsforslag og kan i øvrigt støtte et ændringsforslag stillet af SF og Fremskridtspartiet.

Det radikale ændringsforslag, som jeg anbefaler Tinget til vedtagelse, går ud på, at et forslag om omdannelse af et realkreditinstitut til et aktieselskab ikke kan vedtages, hvis et flertal af medlemmerne stemmer imod det og dette flertal udgør 30 pct. Vi finder en sådan bestemmelse rigtig og rimelig. Den er også udtryk for, at man lytter til den diskussion, der er foregået om kreditinstitutterne inden for det sidste års tid eller så, og som har afsløret, at der er et behov for at aktivisere medlemskredsen omkring realkreditinstitutterne. Dette forslag er et udtryk for, at man mener noget alvorligt med at ville aktivisere medlemskredsen, inddrage den i beslutningerne og give den en mulighed for at sige nej. I den udformning, det radikale forslag har,

stilles der det krav, at flertallet skal udgøre 30 pct. Det er et ganske vidtgående krav, det erkender vi, men vi finder også, at reglen bør være udformet netop på den måde for at sikre, at det flertal, som er imod, også udgør et væsentligt flertal af det samlede antal medlemmer.

Jeg skal ikke blande mig så meget i, hvad der blev sagt, da man i sin tid vedtog realkreditloven. Det har hr. Baadsgaard og fru Kirsten Jacobsen jo skændtes om, men man kan i hvert fald uden videre konstatere – og det kan de fleste af alle landets avislæsere – at der faktisk er sket noget inden for realkreditten, siden den realkreditlov blev til, at i hvert fald det, der er sket, har gjort, at vi i Det Radikale Venstre er nået til den opfattelse, at det vil være rigtigt at give medlemmerne en større indflydelse på afgørelserne, og det er det, vi tilsigter med vort forslag.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det sker somme tider i kampens hede, at man ikke altid kan få overblik over alle ændringsforslag i betænkningen, men der er efter vores opfattelse grundlag for at bede om at få lovforslaget tilbage til udvalget, for vi mener, at der er et par ændringsforslag, som er blevet overset under udvalgsarbejdet, og som vi godt vil have behandlet en gang her i folketings salen.

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg skal på dette tidspunkt kun gøre en enkelt bemærkning, idet jeg henviser til besvarelsen af de stillede spørgsmål, som også har været rejst under debatten i dag.

Jeg vil gerne gøre den bemærkning, at det, der er hovedsigtet med denne lovgivning, er, når denne lov er vedtaget, at sikre, at det bliver muligt for folk at flytte fra ét realkreditinstitut til et andet. Hvorfor er det nu så vigtigt? Det er det for at sikre friere konkurrence på dette område. Jeg tror, at det er Folketinget bekendt, at jeg har fremlagt en 8-punkts-plan, som meget omfattende bidrager til oprydningen i realkreditsektoren. Et af disse punkter er nævnt i det forslag, som vi behandler i øjeblikket. Det er altså et af bidragene til at sikre en bedre kontrol med og en bedre styring af vore realkreditinstitutter. Jeg føler mig overbevist om, at det afgørende hovedsigte med dette forslag i sig selv vil

[Boligministeren]

være et væsentligt bidrag til den oprydning-proces, som i øjeblikket er i gang også i institut-terne selv. Nu betyder det pludselig noget, hvor meget administrationsbidraget er, nu betyder det pludselig noget, at man virkelig er i stand til at konkurrere også på omkostningssiden. Derfor vil jeg anbefale lovforslagets vedtagelse ved tredjebehandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Afstemning***Ændringsforslag nr. 2**

forkastedes, idet 9 stemte for, 75 imod; 49 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3

forkastedes, idet 20 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 4

forkastedes, idet 26 stemte for, 111 imod.

Ændringsforslag nr. 5

forkastedes, idet 20 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 6

forkastedes, idet 26 stemte for, 111 imod.

Ændringsforslag nr. 7

forkastedes, idet 9 stemte for, 117 imod; 11 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 8

forkastedes, idet 9 stemte for, 128 imod.

§ 1, ændringsforslag nr. 9 om indsættelse af en ny paragraf efter § 1, § 2 og ændringsforslag nr. 1 til titlen
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 96:

Forslag til lov om ændring af lov om revisionen af statens regnskaber m.m. (Overførelse af Rigsrevisionen til Folketinget).

Af H.P. Clausen (KF), Henning Rasmussen (S), Ivar Hansen (V), Lilli Gyldenkilde (SF) og Kirsten Jacobsen (FP).

(Fremsat 1/2 91. Første behandling 8/2 91. Betænkning 3/4 91).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, og §§ 3 og 4
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).

(Fremsat 22/2 91. Første behandling 13/3 91. Betænkning 21/3 91. Ændringsforslag nr. 27-32 af 21/3 91 uden for betænkningen af Kirsten Madsen (FP)).

Der var stillet 26 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 6 ændringsforslag af Kirsten Madsen (FP).